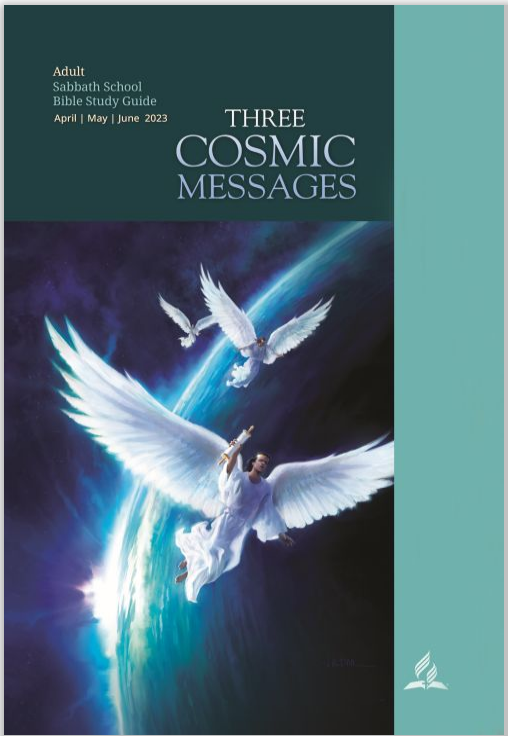

Tres missatges còsmics

Els missatges dels tres àngels

El 15 d'octubre de 1844, una setmana abans de la Gran Decepció, un nen havia nascut en una família piadosa luterana a Alemanya. Es deia Friedrich Nietzsche, que es convertiria en un dels ateus més influents de la modernitat. Creient que el Déu cristià s'estava morint a Occident, Nietzsche va criticar la contínua influència moral de la religió cristiana, ridiculitzant-la com una "moral d'esclau", la moral dels febles que, en un intent de protegir-se dels més forts, van inventar tan ximplers nocions com "Estima els teus enemics". Per a Nietzsche, la modernitat necessitava anar més enllà de les nocions antiquades del "bé i el mal"; un personatge d'un dels seus llibres (*Així parlava Zaratustra*) va declarar: "Trompeu les taules de la llei antiga!" (és a dir, per descomptat, els Deu Manaments).

L'any 1844 també va ser important per a Karl Marx, el fundador del comunisme. Anomenat "Manuscrits econòmics i filosòfics de 1844", aquest treball havia estat escrit per Marx aquell any, encara que no va ser publicat fins al 1932 per la Unió

Soviètica. Els manuscrits mostren el desenvolupament primerenc de la ideologia de Marx en què defensava una realitat totalment materialista que va passar per diverses etapes econòmiques fins que els treballadors del món s'unirien, enderrocarien els seus opressors capitalistes i crearien una utopia a la terra.

L'any 1844 també havia estat important per a Charles Darwin. En el que s'ha conegut com a "Assaig de 1844", Darwin va produir una de les primeres expressions de la seva teoria evolutiva, encara que aleshores no es va fer pública. Només l'any 1859, amb la publicació de *Sobre l'origen de les espècies*, Darwin va promulgar públicament la seva visió que tota la vida a la terra s'originava d'un avantpassat comú només per processos naturals i casuals.

L'any 1844 va ser, però, el compliment de la profecia de 2300 dies de [Daniel 8:14](#), i el mateix any que, de les restes de la Gran Decepció, es van plantar llavors que sorgirien en un moviment mundial el missatge central del qual repudiava les entranyes de la ideologia marxista, nietzscheana i darwiniana.

Contra Marx, el moviment adventista del setè dia va proclamar que la gran controvèrsia entre Crist i Satanàs, no un flux materialista de la història, explicava la història mundial que acabaria, no en una utopia comunista feta per l'home, sinó en l'establiment sobrenatural del regne etern de Déu. .

Contra Darwin, el moviment adventista del setè dia va ensenyar que la vida es va originar, no en el procés natural i casual de la mutació aleatòria i la selecció natural, sinó pel poder del Déu Creador, que en sis dies va crear la vida a la terra i va descansar el setè. .

I contra Nietzsche, el moviment adventista del setè dia va proclamar, no només que Déu existeix, sinó que el seu codi universal de moral (les "taules de la Llei Antiga"), els Deu Manaments, segueix sent l'últim estàndard de judici de Déu i vinculant a tota la humanitat.

Una coincidència que tots aquests fets succeïssin l'any 1844? No s'ha de pensar així.

Marx, Nietzsche, Darwin: tres personatges influents l'obra de les quals ha causat un dany irreparable a la humanitat. Però enmig de tots aquests errors, Déu no va deixar el món sense un testimoni de la seva veritat, per això, enmig d'aquestes ideologies destructives, va aixecar un moviment que, amb el pas del temps, es convertiria en l'Església Adventista del setè dia i que proclamava al món la seva veritat dels

darrers dies: els missatges dels tres àngels. Són missatges que, en el seu nucli, refuten els errors i les idees errònies promogudes per aquells tres homes terriblement enganyats.

Els missatges dels tres àngels són, en cert sentit, les ordres de marxa de l'Església Adventista del Setè dia. I en el seu nucli, són l'evangeli, pur i senzill, però l'evangeli presentat en el context de la "veritat present" ([2 Pet. 1:12, NKJV](#)) .

I aquest, els missatges dels tres àngels, és el nostre estudi per al trimestre.

Natiu de Connecticut, EUA, Mark Finley, un evangelista conegut internacionalment, va ser vicepresident de la Conferència General del 2005 al 2010. Després de retirar-se de la feina a temps complet, esdevingué assistent del president de la Conferència General. El pastor Finley i la seva dona, Ernestine, tenen tres fills i cinc néts.

LLIÇÓ 1

25-31 de març

Jesús guanya - Satanàs perd

TARDA DE DISSABTE

Llegiu per a l'estudi d'aquesta setmana: [Apocalipsi 12](#); [ef. 5:25-27](#) , [32](#) ; [Phil. 3:9](#) ; [Dan. 7:25](#) ; [És un. 14:12-14](#) ; [Apocalipsi 13:14-17](#) .

Text de memòria: «I el drac es va indignar contra la dona, i va anar a fer la guerra a la resta de la seva descendència, que guarden els manaments de Déu i tenen el testimoni de Jesucrist» ([Apocalipsi 12:17](#)) .

A Superat en nombre: històries increïbles dels trastorns més sorprenents del camp de batalla de la història, Cormac O'Brien explica les històries d'exèrcits que, tot i que van ser molt superats en nombre, encara van guanyar. Explica l'exèrcit d'Anníbal de 55.000 soldats, de Cartago, que va derrotar l'"invencible" exèrcit romà de 80.000 homes. Explica la sorprenent història de l'exèrcit grec d'Alexandre el Gran derrotant l'imperi de Pèrsia.

Nosaltres també estem en una batalla a vida o mort amb un enemic astut. Estem superats en nombre, lluitant contra probabilitats increïbles. Les forces del mal semblen invencibles. Sembla que estem davant d'una certa pèrdua. La derrota sembla inevitable. La victòria apareix fora de la vista. Des d'una perspectiva merament humana, sembla que les forces de Satanàs ens aclapararan.

Però, gràcies a Déu, encara que estem superats en nombre, encara que les probabilitats (humanament parlant) estan en contra nostre, encara que els atacs de Satanàs siguin cruels, a través de Jesús guanyarem

per fi. El tema de l'últim llibre de la Bíblia, Apocalipsi, és aquest: Jesús guanya, Satanàs perd. El cor d'aquesta batalla es descriu a Apocalipsi 12, el focus del nostre estudi aquesta setmana. Aquest estudi donarà una bona preparació per entendre Apocalipsi 14 i els missatges dels tres àngels.

Estudieu la lliçó d'aquesta setmana per preparar-vos per al dissabte, 1 d'abril.

DIUMENGE ↑

26 de març

La batalla al cel

Apocalipsi 12 presenta una sèrie d'episodis dramàtics, instantànies del conflicte secular entre el bé i el mal que va començar al cel però que acabarà aquí a la terra. Aquests episodis ens traslladen al corrent del temps, des de l'escena inicial de la rebel·lió de Satanàs al cel fins als seus atacs cruels al poble de Déu en els últims dies.

Llegiu [Apocalipsi 12:7-9](#) que descriu aquest conflicte còsmic entre el bé i el mal. Com, possiblement, podria passar una cosa així al cel? Què impliquen aquests versos sobre la realitat del lliure albir, la lliure elecció?

La llibertat d'escollir és un principi fonamental del govern de Déu, tant al cel com a la terra. Déu no va crear robots, ni al cel ni a la terra. Creats a imatge de Déu, com a humans podem prendre decisions morals.

El poder d'elecció està estretament alineat amb la capacitat d'estimar. Si traieu el poder d'elecció, destruiu la capacitat d'estimar, perquè l'amor mai no es pot forçar ni coaccionar. L'amor és una expressió del lliure albir. Tots els àngels del cel s'enfrontaven a l'opció de respondre a l'amor de Déu o de desviar-se amb egoisme, arrogància i orgull. De la mateixa manera que els àngels celestials es van enfrontar per l'amor amb una elecció eterna, l'Apocalipsi ens presenta a cadascun de nosaltres opcions eternes en el conflicte final de la terra.

Mai hi ha hagut neutralitat en la gran controvèrsia ([vegeu Lluç 11:23](#)), i no n'hi haurà cap a la guerra final de la terra. De la mateixa manera que cada àngel va triar el costat de Jesús o el de Llucifer, tota la humanitat serà conduïda a la seva elecció final i irrevocable al final dels temps. Qui tindrà la nostra lleialtat, el nostre culte, la nostra obediència? Aquest ha estat sempre el problema de la humanitat, i així serà, encara que sigui més dramàticament, en la crisi final de la història de la terra.

Però aquí hi ha la increïblement bona notícia: Apocalipsi 12 descriu el triomf de Crist en el conflicte, i tot el que hem de fer, utilitzant el nostre lliure albir, és triar estar al seu costat, el bàndol guanyador. Què bé poder escollir un bàndol en una batalla que saps, per endavant, que serà el guanyador.

Penseu en com ha de ser sagrat el lliure albir i la lliure elecció per a Jesús, que, tot i saber que el portaria a la creu ([vegeu 2 Tim. 1:9](#)), ens va donar de totes maneres. Què ens ha de dir això sobre la cura que hem d'utilitzar aquest regal sagrat, però costós?

DILLUNS ↑

27 de març

L'atac de Satanàs

Des del principi, Satanàs ([vegeu Apocalipsi 12:4](#), [5](#)) va intentar destruir Crist. No obstant això, en tots els intents, Satanàs va fracassar. En el naixement de Crist, per exemple, un àngel va advertir Josep i Maria dels plans viciosos d'Herodes, i van fugir a Egipte. Jesús es va enfrontar a les temptacions més seductores de Satanàs al desert amb un "Està escrit", i així va trobar protecció en la Paraula de Déu. En la seva mort a

la creu, va revelar la magnitud del seu amor i ens va alliberar de la pena de la condemna del pecat. En la seva resurrecció, com el nostre gran sacerdot viu, ens allibera del poder del pecat a les nostres vides.

Llegiu Apocalipsi 12:4-6 , 9 ; Efesis 5:25-27 , 32 ; i Salm 2:7-9 i defineix els símbols següents:

Drac

---

dona

Nen Masculí

Vara de Ferro

A la Bíblia, una vara és un símbol de domini o govern. Una vareta de ferro és un símbol d'un govern irrompible, totpoderós i invencible. Jesús es va enfrontar a totes les temptacions que experimentem, però va sortir vencedor. El diable és un enemic vençut. Crist ha triomfat sobre ell en la seva vida, mort i resurrecció. Com que Jesús ja ha vençut el dimoni a la creu del Calvari, nosaltres també podem ser victoriosos. La victòria de Crist sobre Satanàs va ser completa, però la gran controvèrsia entre Crist i Satanàs encara no ha acabat.

No obstant això, quan acceptem per fe el que Crist ha fet per nosaltres, el nostre deute pel pecat s'anul·la i els nostres pecats s'han perdonat. Estem perfectes davant Déu, coberts de la justícia de Crist. Com Pau escriu sobre el fet de ser "trobat en Ell, no tenint la meua justícia, que prové de la Llei, sinó la que és per la fe en Crist, la justícia que prové de Déu per la fe" (Fil. 3:9 , [NKJV](#)) . Si se'ns perdona, no hi ha res que ens pugui acusar. Jesús va conquerir i vèncer per sempre el pitjor que el pecat i el mal li podien fer. Va fer l'assalt total contra el mal i el va vèncer. Quan acceptem Jesús per fe, la seva victòria és nostra.

Per què és tan crucial per a nosaltres la seguretat de la salvació, a causa de la victòria de Crist sobre Satanàs? Com pot ser la nostra pròpia experiència el que Pau va escriure a [Filipenses 3:9](#) ?

DIMARTS ↑

28 de març

Acceptant la victòria de Jesús

Tal com es descriu a la Bíblia, Jesús mai ha perdut una batalla amb Satanàs. Ell és el poderós conqueridor. El vencedor dels poders del mal. Una cosa és creure que Jesús va guanyar les temptacions de Satanàs; una altra cosa és creure que la victòria de Crist també és la nostra.

Llegeix Apocalipsi 12:10 . Quin estímul hauríeu de rebre del fet que el vostre acusador "ha estat abatut" (NKJV)?

Tot i que la batalla encara dura a la terra, Satanàs ha perdut. Període. Això és cert no només de la victòria definitiva de Crist al clímax de la història humana, sinó també de la nostra batalla sobre els principats i poders del mal a les nostres vides personals. Alguns cristians viuen en una derrota frustrada. Esperen la victòria sobre alguna actitud o hàbit, però mai no comprenen la realitat de la victòria de Crist per a ells en les seves vides personals.

Llegeix Apocalipsi 12:11 . Quina garantia de victòria ens dona Crist en aquest passatge?

Set vegades als missatges de l'Apocalipsi a les set esglésies trobem l'expressió "el qui venç". Aquí a [Apocalipsi 12:11](#) trobem aquest concepte de superació de nou. La paraula "superar" en l'idioma original del text és *nikao*. Es pot traduir literalment per "conquerir, prevaler, triomfar o sortir victoriós". Fixeu-vos com és possible que siguem vencedors. [Apocalipsi 12:11](#) afirma que és "per la sang de l'Anyell".

A [Apocalipsi 5:6](#), en visió profètica, Joan mira al cel i veu "un anyell com si hagués estat sacrificat" (NKJV). El sacrifici de Crist és el focus de l'atenció de tot el cel. No hi ha res més sublim per demostrar l'amor infinit i insondable de Déu que la creu.

Quan acceptem per fe el que Crist ha fet per nosaltres, el nostre deute es cancel·la i ens trobem perfectes davant de Déu. Els nostres pecats són perdonats ([Col. 1:14](#), [Ef. 1:7](#), [Col. 2:14](#)) i "l'acusador dels nostres germans... ha estat abatut" ([Apocalipsi 12:10, NKJV](#)). Som redimits, victoriosos i salvats, no pels nostres propis mèrits, sinó per les victòries de Crist en favor nostre.

DIMECRES ↑

29 de març

La dona al desert

Llegiu [Apocalipsi 12:6](#) i compareu-lo amb [Apocalipsi 12:14-16](#). Observeu amb cura el període de temps, l'atac de Satanàs a la "dona" (l'església de Déu) i la disposició de Déu per al seu poble. De què parlen aquests versos?

Els 1.260 dies d' [Apocalipsi 12:6](#) són paral·lels al temps, temps i mig temps d' [Apocalipsi 12:14](#). Aquesta mateixa profecia de temps que descriu el mateix període de temps es troba a [Daniel 7:25](#), [Apocalipsi 11:2](#), [3](#) i [Apocalipsi 13:5](#). Com que aquests són símbols profètics (una dona literal amb ales no va anar al desert), apliquem el temps profètic, el principi dia-any (vegeu, per exemple, [Nombres 14:34](#) i [Ezequiel 4:4-6](#)) a aquestes profecies. Això vol dir, simplement, que un dia profètic equival a un any. Comentant aquest mateix període de temps profètic a [Apocalipsi 11:2](#), el *Andrews University Study Bible* afirma: "Per tant, els intèrprets historicistes generalment han entès que el període de 1.260 dies profètics significa 1.260 anys literals que van des del 538 dC fins al 1798" (*pàg. 1.673 comentaris sobre [Apocalipsi 11:2](#)*). Una església corrupta, juntament amb un estat corrupte, va oprimir, perseguir i, de vegades, massacrar el poble fidel de Déu.

Aquesta persecució ferotge i satànica dels cristians creients en la Bíblia va ser una extensió de la gran controvèrsia entre el bé i el mal. Sortint de la foscor de l'Edat Mitjana, a l'època de la Reforma, homes i dones es van veure davant d'una tria. Serien fidels a la Paraula de Déu, o acceptarien els ensenyaments de sacerdots i prelats? Una vegada més, la veritat va triomfar, i Déu va tenir un poble que li va ser fidel davant la gran oposició.

Hi ha algunes expressions fascinants i molt encoratjadores de la cura de Déu en aquests versos. [Apocalipsi 12:6](#) utilitza l'expressió "un lloc preparat per Déu" (NKJV). [Apocalipsi 12:14](#) declara que la dona va ser "nodrida" al desert, i [Apocalipsi 12:16](#) declara: "La terra va ajudar la dona". En moments de persecució severa, Déu va proveir la seva església. Tal com va fer llavors, farà el mateix amb la seva resta del temps final.

Describeu un moment de prova o dificultat a la teva pròpia vida en què t'hauries pogut desanimar fàcilment, però Déu t'ha proporcionat un lloc de refugi i t'ha alimentat en els teus reptes. Com et va donar suport Déu quan més ho necessitaves?

DIJOUS ↑

30 de març

El romanent del temps final de Déu

El diable ha estat en guerra amb Crist des de la seva rebel·lió al cel ([Apocalipsis 12:7](#)) . El propòsit de Satanàs llavors i el seu propòsit ara és prendre el control de l'univers (vegeu [Isa. 14:12-14](#)) . El focus de la seva atenció en els darrers dies de la història de la terra està en el poble de Déu. [Apocalipsi 12:17](#) declara enfàticament que el drac (Satanàs) estava enutjat (enutjat) amb la dona (l'església) i va anar a fer la guerra amb la resta de la seva descendència. Aquesta expressió, la resta de la seva descendència, també es tradueix com "la resta" a la versió King James. La resta de Déu roman lleial a Crist, obedient a la seva veritat i fidel a la seva missió.

Llegeix [Apocalipsi 12:17](#) . Quines característiques de la resta de Déu, la seva església del darrer dia, es troben en aquest vers?

A [Apocalipsi 12:17](#) , Satanàs (el drac) està enutjat amb la dona, l'església de Déu. El diable està furios amb un poble que guarda els manaments de Déu, i farà tot el possible per destruir-los.

Finalment, instiga un decret perquè no puguin comprar ni vendre i seran empresonats i s'enfrontaran a la mort (veure [Apoc. 13:14-17](#)) . Si Satanàs no pot destruir Crist, intentarà destruir l'objecte del més profund afecte de Crist i l'església de Crist. L'última guerra de la Terra no es centra en l'Orient Mitjà i els diferents conflictes que hi ha; se centra en les ments del poble de Déu dispersos per tot el món. És una batalla entre dues forces oposades, Crist i Satanàs. De nou, ningú és neutral.

La pregunta central en aquesta guerra final és: "Qui té la nostra lleialtat? On és la nostra lleialtat?" El cel demana creients que estiguin tan encantats per l'amor de Crist, redimits per la seva gràcia, compromesos amb els seus propòsits, empoderats pel seu Esperit i tan obedients als seus manaments que estiguin disposats a enfrontar-se a la mort mateixa per la seva causa.

El nostre món es dirigeix a una crisi important. Però en Jesús, per Jesús, per Jesús i gràcies a Jesús, la nostra victòria està assegurada, sempre que ens mantinguem connectats amb Ell, cosa que fem per fe, una fe que condueix a l'obediència. Tot es redueix a la nostra pròpia elecció.

Com veus la realitat d' [Apocalipsi 12:17](#) en la teva pròpia vida, en la teva pròpia experiència cristiana? És a dir, de quina manera trobes la gran polèmica que s'està desenvolupant a la teva pròpia vida?

DIVENDRES ↑

31 de març

Pensament addicional: En cert sentit, podríem argumentar que Déu no tenia cap opció: si volia éssers que poguessin estimar-lo i estimar els altres, els havia de crear lliures. Si no fossin lliures, no podrien estimar, i què seria el nostre univers sense amor? Seria el que algunes persones han afirmat: res més que una màquina sense sentit que funciona segons estrictes lleis de causa i efecte i en la qual no tenim lliure albir, ni lliure elecció, però no som més que paquets de carn i sang de partícules subatòmiques. que només segueixen les lleis de la física. No és precisament una imatge bonica, ni representa el que sabem, en i de nosaltres mateixos, que és veritat. Qui de nosaltres pensa, per exemple, que el nostre amor pels nostres pares, els nostres fills, els nostres cònjuges, no és més que una disposició d'àtoms?

“Sant la llei de l'amor el fonament del govern de Déu, la felicitat de tots els éssers intel·ligents depèn del seu perfecte acord amb els seus grans principis de justícia. Déu desitja de totes les seves criatures el servei de l'amor, un servei que sorgeix d'una apreciació del seu caràcter. No té cap plaer en una obediència forçada; i a tots els concedeix la llibertat de voluntat, perquè li prestin servei voluntari.

Mentre tots els éssers creats reconeixessin la lleialtat de l'amor, hi havia una harmonia perfecta a tot l'univers de Déu. Va ser l'alegria de l'hoste celestial complir el propòsit del seu Creador. Estaven encantats de reflectir la seva glòria i mostrar la seva lloança. I mentre l'amor a Déu era suprem, l'amor els uns als altres era confiat i desinteressat. No hi havia cap nota de discòrdia que perjudiqués les harmonies celestials. – Ellen G. White, *Patriarques i profetes*, pàg. 34, 35 .

Preguntes de discussió:

- 1. Per què Apocalipsi 12 és una introducció adequada als missatges dels tres àngels, sobretot tenint en compte el conflicte que s'acostarà al moment del final?**
- 2. Com us reconforta personalment Apocalipsi 12 davant les temptacions i proves que us enfronteu diàriament?**
- 3. Hi ha qui creu que les nostres accions estan determinades en gran mesura per la nostra herència i el nostre entorn. Estàs d'acord o en desacord? Quin paper té la nostra elecció en la determinació del nostre comportament? Parleu de la relació entre la nostra elecció i el poder de Déu operatiu a les nostres vides.**